

всичката сила настроението, което бе го завладело преди да срещне баща си.

„Ами ако има истина в тия нападки? Крал пари, злоупотрбявал . . . Тая кжща, ей тая трапезария, тия вилици — са крадени! . . . Мислеше Ванката с предишен леденящ кржвта му ужас. Тук мисжлта му се спираше; пред Ванката се явяваше вжзелжт, който требваше да се развжрже, за да вжрви мисжлта му нататжк. Как ще се увери той, че писанато, че всички тия изобличения са лжжа?“

И чувайки самодоволното джвчене на баща си предишната му самоувереност в гласа, когато правеше бележки на малките в яденето, виждайки бодрата, предишна шетня на майка си около баща му, у него се явяваше злобната мисжл, да наруши всичко това с своя вжзглас: „Ще дойдеш на власт или не, аз искам да зная истината — сжм ли син на крадец или не?“

Но той не смееше това да направй, а само се ограничаваше с вжтрешната си злоба.

„Зарадвал се, цял е вжзкржснал от надеждата, че неговите идат на власт, задоволява се с заканата, и на pewno ще си отмжсти . . . Наместо сжд — отмжщение, власт. О, той сега ще стане големец! си мислише Ванката и, собственно, секаш не сам той мислеше това, а му говорише русия му другар . . . И на Ванката ставаше задушно; той едвам се докосваше до ястието. Той не бе ял никак; би станал и би се отдржлнал в стаята си, но некакжв неволен страх го приковаваше кжм местото. Ако това му се видеше тжй лесно преди неколко минутк, когато той си идеше и си представляваше плахия поглед на баща си, снизената му фигура, сега, виждайки баща си в вляната му енергичност и самонадеяност, той усещаше страх какжвто усещаше винаги от детинството. Той не смееше да го запита направо, да иска да му каже истината „Самата истина“; не смееше и да стане от местото по рано от него . . .“

Той се вжоржжи с тжрпение и дочака свжршека на вечерата. Когато баща му стана, стана и той и без да се обжрне, без да погледне някого, той стремително излезе от трапезарията. Стремителността му не можеше да не бжде забелезана от майка му и баща му, които се погледнаха вжпросително. След излизането му, лицето на бащата се усмихна, той поклати глава и рече,

— Кой знае каква ли мечта го е заблазнала, като че баща му ще стане пак големец . . .

При тия думи се усмихна и лицето на майката.

— Че какво ще ти направят? — попита тя мжжа си с боязлив глас.